

РЕШЕНИЕ

№ 23800

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3356** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 2 от АПК по иск за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът И. К. А., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 твърди, че с решение № 4211/23.06.2022 г. на АССГ, VII касационен състав по дело № 3091/2022 г. е потвърдено решение № 20009736/02.02.2022 г. по а.н.д. № 4129/2020 г. на СРС, VIII с-в, с което е отменена, като незаконосъобразна, заповед за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР от 29.03.2020 г., издадена от полицейски орган от РУ на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. I“ № 5. Твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпяла значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането, което продължило за периода от 21 ч. до 23 ч. на 29.03.2020 г. в помещение за временно задържане при ответника. Ето защо, моли присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 800 лв. Моли присъждане на законна лихва, считано от датата, следваща датата на горепосоченото касационно решение, до окончателното изплащане на сумата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по иска го оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлен. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за основателност на иска по факти, като се присъди обезщетение по справедливост.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковете се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Безспорно е, че с решение № 4211/23.06.2022 г. на АССГ, VII касационен състав по дело № 3091/2022 г. е потвърдено решение № 20009736/02.02.2022 г. по а.н.д. № 4129/2020 г. на СРС, VIII с-в, с което е отменена, като незаконосъобразна, заповед за задържане на лице на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР от 29.03.2020 г., издадена от полицейски орган от РУ на ответника СДВР. Безспорно е, че задържането на ищеца е продължило за периода от 21 ч. до 23 ч. на 29.03.2020 г. в помещение за временно задържане при ответника. Следователно, за вредите от отменената незаконна заповед за задържане на лице, издадена от полицейски орган от РУ на ответника, то следва да отговаря СДВР, срещу която е и предявен искът. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт и породени неимуществени вреди от него като пряка последица. В конкретния случай се установи отменената като незаконна заповед за задържане на лице, доколкото страните не спорят по тези факти. С това първата от посочените материално-правни предпоставки се установи. Ищецът твърди, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането, което продължило за периода от 21 ч. до 23 ч. на 29.03.2020 г. в помещение за временно задържане при ответника. За установяване на тези факти в откритите съдебни заседания от 14.05.2025 г. и 25.06.2025 г. се разпитаха съответно свидетелите Н. и А.. По делото се приобщи съдебно-медицинско удостоверение № 221/2020 г., изслуша се Съдебно-психологична експертиза. Свидетелите дават конкретни и безпротиворечиви показания, които съответстват на данните по съдебно-медицинското удостоверение и експертизата. Така се образува система от доказателства, която налага да се приеме от фактическа страна, че от посочения отменен незаконен административен акт претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в изпитани болки от нанесени удари от органите на МВР, силен стрес – уплаха, срам, унижение и битов дискомфорт при задържането, което продължило за периода от 21 ч. до 23 ч. на 29.03.2020 г. в помещение за временно задържане при ответника.

След като се установиха материално-правните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответната администрация, съдът преценява размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Съдът преценява размера на вредите по реда на чл. 52 от ЗЗД – по справедливост, и като взема предвид фактите по делото във връзка с определянето на еквивалентен размер, като израз на справедливост. Така, като взе предвид установените в обстоятелствената част от решението вид психологически травми на ищцата, техния характер и продължителност, както и степен на възстановяване, съдът приема претендиращия размер от 800

лв. като имуществен еквивалент на претърпените неимуществени вреди. Или, искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се уважи изцяло за претендираната сума от 800 лв. За да приеме това, съдът взема предвид преди всичко, че с незаконната заповед се засягат основни права и свободи на ищеца и то именно от органи, които имат правомощия да опазват тези права и свободи, за което притежават и законов и материален ресурс да ги ограничават. Ето защо, незаконните актове именно на тези органи са в състояние да причиняват значителен стрес у адресатите им.

Върху главницата следва да се присъди законна лихва, считано от датата, следваща датата на горепосоченото касационно решение, с което се приема със сила на пресъдено нещо, че процесният административен акт е незаконен, до окончателното изплащане на сумата. В този смисъл са задължителните указания до съдилищата за началния момент на лихвата за забава върху обезщетения от незаконни административни актове, дадени в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 10 лв. за ДТ.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, на процесуалния представител на ищеца адв. С. Д. Г., личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 400 лв.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 452,40 лв. за експертиза.

Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, съдът взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа е 400 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в две открити съдебни заседания. Съдът приема, че фактическата и правна сложност на делото е от естество, така че на адвоката на жалбоподателя да се присъди минимумът по Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ЕCLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните

норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен авдотаматизъм е антиконкрутентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по по минимума - 400 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактичестката и правна стойност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. I“ № 5 да заплати на ищеца И. К. А., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, на основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 800 , ведно със законната лихва, считано от 24.06.2022 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. I“ № 5 да заплати на ищеца И. К. А., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. I“ № 5 да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. С. Д. Г., личен номер по Единен регистър на адвокатите [ЕГН], адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, сумата от 400 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – МИНИСТРЕСТВО НА ВЪТГРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място] 1303, ул. „А. I“ № 5 да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 452,40 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.